

E.Glika Alūksnes Valsts ģimnāzija

**Latvijas drošība un aizsardzība - ikviena valsts patriota goda lieta: ko
Latvijas drošības labā varu darīt es?**

Darba autors:

Dainis Rižkins

11. klase

Uguns, kas tēva mājas plosa,
Negaiss, kas dzimtos mežus gāž,
Zibens, kas dižozolus šķeļ,
Karš, kurš mūsu tautu posta.

Vai vērosim, kā tēva mājas sabrūk?
Vai stāvēsim, kad dižozolus gāž?
Vai klusēsīm, kad mūsu mežus izcērt?
Vai pamešīm dzimteni, kad grūti laiki māc?

Nē, mēs tēva mājas neatdosim
Un svešinieku karu nekarosim.
Mēs dzimteni šeit sargāsim
Un tēva mājas saudzēsīm.

(Dainis Rižkins)

Šis ir mans dzejolis un es to rakstiju Latvijas pagātnei, tagadnei un nākotnei.

*„Just liķu smaku, kas nāk no netrālās zonas, tveicē kļūdama smaga.....dzīvot starp
aizbērtiem un vaļējiem kapiem, dienām ilgi neredzot zāles vai lapu zaļumu-tikai samalta pliena
drupas, smiltis un granātu izgauztas bedres.....*

*Vairs nava veterāna Zēmaņa, jau gados padzīvojuša vīra. Vācu lode to ķērusi pierē, un nekad
tam vairs neredzēt Kurzemes laukus.....no granātu sprādzieniem vaid debesis un zeme un
mirējiem un ievainotiem nosēts aiz tā paliekošais nāves lauks..... viņu gaida māte salikusi rokas
un drebošām lūpām lūdžas, lai uzvara gūta un sveiks pārņāktu viņas dēls.” (Fragmenti no
„Dvēseļu puteņa”)*

Kādēļ viņi cīnījās zinot savu likteni? Liet asinis un zaudēt cilvēcību, nebūt tādiem kā agrāk, jo karš maina visu un visvairāk tas ietekmē cilvēka psihi.

Viņi cīnījās, jo zināja ka ir kaut, kas augstāks par viņiem, kāds kas vēro un sargā, viņi ticēja un ar ticību spēja iet lodei pretī. Par Latviju degot viņu sirdīm un dzīvojot par spīti nogurumam, ar katru lodi, kas sadragā ienaidnieku, tā ar saviem spēkiem atbrīvojot dzimteni.

Latvieši ir tie cilvēki, kas svešas zīmes valkā ir izkarojuši daudz vairāk nekā savas, krituši zem citu ideāliem, taču par savu domu sirdī, par dzimtenes ziedošām pļavām vai mātes maigā glāsta, svešas zīmes valkā-nāves varas saltā zārkā.

Kas ir savas valsts aizsardzība? Vai daudz ieroču un bruņutehniku ko valsts iepērk un uzražo? Vai aizsardzība ir tad, kad ir cilvēki, kuri gatavi cīnīties, neskatoties, kas būs ceļā. Patrioti, kuri nepadodas pat , tad kad cerības vairs nav, līdzī sev paņemot tik daudzus ienaidniekus, cik var, tā atbrīvojot ceļu citiem, kuri būs nākošie dzimtenes aizstāvji.

Šeit, kur Tīreļpurva gari apkārt klaiņo
Un melni kraukļi apkārt klaigā,
Tur karavīru dvēseles palikušas
Un lielgabalu dārdoņa no kuras viņas satraukušas.

“Vai aizmirsusi tauta mūs?” vēl domā vecais vīrs,
Caur miglu Tīreļpurvā tālāk ejot, domā viņš
“Vai tēli nākam pretī īsti ,
Vai tu mans biedrs, kurš šonakt miglā klīsti?”

No akačiem mani brāļi nāk
Un līdzī saukt tie mani sāk,
Tās asinis no debesīm, kas līst,
Tas ir mans lāsts- šis Tīreļpurva stāsts.

(Dainis Rižkins)

Esmu jaunsargs, iestājies zemessardzē, un nākotnē būšu Latvijas armijas virsnieks un savu dzīvi es saistu ar vēsturi. Ar dalību NBS es spēšu nodrošināt savas valsts arējo un iekšējo drošību, popularizējot savu profesiju un piedaloties misijās ārpus mūsu valsts robežām. Es rakstu dzeju, tā attainojot, ko piedzīvojuši cilvēki kara gados, un pat tad , ja neviens to neredzēs, es atstāšu savu mantojumu, tā paliekot vēsturē. Jo bez pagātnes nav nākotnes, un es ceru nodrošināt nākotni, pat tad ja tajā nebūšu, taču es zināšu būs tie, kuri manu darbu turpinās.

Mans nākotnes mērķis ir apvienot lietas, kuras mani visvairāk saista, šīs lietas ir armija un vēsture, es vēlos radīt vienību mūsu militārajā struktūrā, kur šīs abas lietas būtu apvienotas. Karavīrs, kurš reizē ir arī vēsturnieks. Azarts, kurš rodas, gan lasot par kaujām, gan piedaloties tajās un ieroči gan pētīt, gan lietojot tos, šī sajūta ir neapprakstāma. Es esmu gatavs kā karavīrs un vēsturnieks piedalīties kaujā un darīt abus, dokumentēt to ko pardzīvojam mēs, to ko sasniedzam un to, ko zaudējam. Cīnīties un krist augstāka mērķa labam. Katram ir savs sapnis un šis ir mans.

Iestājos zemessardzē, lai kļūtu par vienu no balstiem, kuri tur Latviju. Ir labums , gan man , gan Latvijai jo viņā iegūst vēlvienu uzticamu cilvēku, bet es iegūstu pieredzi, kura noderēs nākotnē. Kaut gan par dalību zemessargiem maksā, tas nav tas, kas mani motivē. Zemessardze dot Latvijas pilsoņiem iespēju rūpēties par tās aizsardzību un drošību. Taču paliek jautājums, cik cilvēku paliktu zemessardzē, ja nebūtu atalgojuma? Cik, ja tiešām pienāktu briesmas? Tad mēs tiešām redzētu, kuriem rūp savu tēvu mājas un vai viņi ietu cīnīties, kā to darīja pirms 100 gadiem mūsu senči.

Nevienmēr ierocis ir pats stiprākais ierocis, jo zīmulis un papīrs varbūt tik pat sīvs konkurents. Ar es spēju iekustināt cilvēku sirdis un prātus, mudināt darīt lietas, ko savādāk nespētu. Atrast katra vājo vietu, to izmantojot vai stiprinot, es spēju rakstīt vēstules, avīzes vai grāmatas , stiprinot tautas iekšējo garu, stiprinot ļaudis un drošību arī. Ar saviem rakstītajiem darbiem es mudinu citus darīt to pašu, rādīt citiem piemēru un sakārtot mūsu tautas pašapziņu. Viens no piemēriem, kuri ir man par piemēru ir „*Ulmaņ laiki*” , kuru tauta bija savādāka, un šodien mums visiem vajadzētu ņemt

piemēru no tiem cilvēkiem, kuri dzīvoja tajos laikos, protams katram ir savs viedoklis, bet šis ir mans un es vēlotos, lai viss būtu tā kā toreiz, kad mūsu tauta ziedēja, tas ir viens no maniem un citu uzdevumiem.

Atskatoties atpakaļ vēsturē un redzot to kā cīnijās un kāds patriotisms bija tā laika jaunatnei, to nevarētu teikt par mūsdienu jaunatni kurai tādas lietas vairs neinteresē. Vairs nav tās dzirksts, kas lika acīm iemirdzēties un sirdīm iedegties, tās vieta ir palicis tukšums, kuru aizpilda ar kaitīgu veselībai un saistītu ar mūsdienu tehnoloģijām dzīves veidu. Kurš netikai sabojā savu un citu dzīvi, bet maina arī jauniesa domāšanas veidu. Šis dzīves veids ir jāmaina, lai Latvijai būtu plaukstoša nākotne un, lai pat pēc 100 gadiem mūsu Latvija joprojām pastāvētu kā valsts.

Viens no veidiem, kā visu vērst par labu būtu obligātā militārā dienesta atjaunošana, kurš varētu nākt par labu mūsdienu jaunatnei. Viens no maniem rīcības ceļiem būtu mērķis, kurā panākt dienesta atjaunošanu, daudzi ir pret mani, taču es šo domu nepametīšu, ko Jauniešu Saeimas laikā nedariju, balsotjot par dienesta atjaunošanu. Jaunietis iegūst svērīgu pieredzi un izaugsmi, kura nodērēs tālākajā dzīvē un iespējams nostādīs uz pareizā ceļa. Daudzi teiks, ka tas ir no Padomju laika aizgūts, taču ja atskatās atpakaļ vēsturē nebija nemaz tik slikti, ja cilvēks gājā armijā, jo pēc tās bija cits skatījums uz dzīvi.

Savas valsts vēsture ir pamats, šim visam un tautai, kura nezin savu vēsturi nav nākotnes. Vēsture ir tā, kura katram jāzina, bez tās mēs nezinām, no kurienes esam nākuši un no kā, cēlušies. Es saglābāju atmiņas gan savas, gan citu, jo katrām ir savs stāsts. Katrs priekšmets, katra atmiņa, ko saglābju es no mūžības uguns, stāsta savu stāstu, to ko citi baidījušies teikt.

Jau daudzus gadus mēs esam NATO, kur viens ir par visiem un visi par vienu.

Ir savas drošības sajūta ka mums blakus ir arī citi, kuri gatavi cits, citu aizstāvēt. Taču neskatoties, uz to mums ir jābūt vienmēr gataviem, ja ne mūsu dēļ, tad vizmaz citu. Un kā Latvijas pilsonis es varu šo visu atbalstīt, varbūt ne ar ieroci, bet ar savu esamību šeit un uzticību savai valstij.

Tas ko es daru un viss ko es nākotnē izdarīšu ir tas kā es savā veidā nodrošinu savas valsts un dzimtas nākotni un izredzes dzīvot un izdzīvot.

*Pieminēsim tos kas savu dzīvi deva
Par to, lai dzīvot varētu šeit mēs.
Un būsim patrioti tā kā viņi,
Lai dzimteni mēs sargāt varētu jau rīt.*

*Pat, ja cerība mums varbūt maza,
Tomēr droši paliksim šeit mēs
Un pat tumša laika brīdī
Drosmi saglabāsim ikkatru sprīdi.*

*Tad gaisma iemirdzēsies
Ikkatrā tumšā stūrī
Tad varoņi mums celsies
Un tauta līdz ar tiem.*

*Kad saules stars šeit ieradīsies
Tā kā tautas spars,
Tad varoņi un tauta celsies
Un līdz tiem tās varoņgars.*

(Dainis Rižkins)